

[Villemoes.]

for sig må jeg personlig beklage, at vort lille land ikke forlængst har haft øjnene åbne for, at det er den vej, der bør betrædes.

Nu sagde den højtærede handelsminister for lidt siden, at vi — og dermed mener den højtærede minister selvfølgelig regeringen — efter bedste evne vil medvirke til, at de skranker, der består landene imellem, slettes. Det takker jeg ministeren for; det falder sammen med mine synspunkter. Men naturligvis ved jeg udmærket vel, at som det hele ligger, er der umådelig mange forskellige hensyn at tage, og der er i alt fald også det hensyn at tage: kan vi betale, hvad vi importerer, og importerer vi de ting, som vi trænger mest til? Ministeriet har jo gennem årene sendt delegationer ud til mange lande, vi har deltaget i store og langvarige møder; i Annecy, i fjor i Havana og flere andre steder har der været møder, hvor netop punkt 1 på dagsordenen og hovedpunktet på dagsordenen har været en drøftelse af, hvorvidt man kunne lette den internationale samhandel. Først nu synes det, som om der åbner sig en mulighed for at få taget de første skridt. Hvis man kunne komme tilbage til de gamle frihandelstraditioner, ville vi fra venstres side i alt fald være meget glade derfor. Jeg venter det ikke ganske omgående, men vi har nu en hel lang årrækkes erfaringer for, at den blindgade, man nationerne imellem har været inde i, ikke har været nogen god gade. Danmark har ikke skylden, aldeles ikke, og den nuværende regering har ikke skylden, heller ikke den, som sad i 30'erne, for mange af restriktionerne er påført os udefra. Men for vort vedkommende mener jeg, det ville være godt og rigtigt, hvis vi, i alt fald så snart der viste sig baggrund for en lysning, ikke stillede os i andet plan, men straks meldte os blandt dem, der afgjort var villige til på dette område at gøre en indsats, selvom der skulle løbes en vis risiko.

Den afvikling af skrankerne mellem landene, som nu søges påbegyndt, kan, som jeg allerede har sagt, naturligvis volde en række besværligheder, og jeg synes derfor, det ville være rigtigst, at vi fra ansvarlig side i Danmark stod sammen om at søge at få disse besværligheder overvundet. Vi ser altså sådan på det, at Danmark bør ikke stille

sig på reaktionens side på dette område. Vi bør netop arbejde med på, at man ikke kører frem med dette overegoistiske: vær dig selv nok! Det kan man ikke, når man lever i et samfund, hvor der skal være vekselvirkning og helst størst mulig varetrafik over landegrænserne. Det er en meget elementær sætning, at det rigtigste ville være, at man fremstiller varerne der, hvor de kan fremstilles bedst og billigst, der hvor man er bedst egnet dertil. Vi har i vort lille land ting, som vi mener at kunne være bekendt at sende ud, ting, vi regner med ligger iførste plan; andre lande har andre ting. Hvis man kan undgå det, bør man ikke beskæftige sig med at fremstille surrogater og nøjes med anden klasses varer, når første klasses varer kan fremstilles.

Vi har ingen valutareserver, det er vi jo enige om, og derfor må vi fortsat søge at eksportere mest muligt. Det er heller ikke uvæsentligt, hvad vi får hjem i stedet for de ting, vi sender ud. Det er klart, at enhver regering vil og bør have sin opmærksomhed henvendt herpå. Da jeg havde den ære at være handelsminister, blev jeg også ofte stillet overfor spørgsmålet: hvad kan vi importere? Der var nok, der gerne ville have varer til landet, det er der også i dag, og den nuværende højtærede handelsminister har de samme vanskeligheder. Når der afsluttes bilaterale, tosidede aftaler, og vi gerne selv vil af med de mindre værdifulde varer, kan vi ikke sige, at vi kun vil have det mest værdifulde tilbage.

Jeg kan ikke helt undlade at minde om, hvilket hus der rent ud sagt lå for blot to år siden, da jeg måtte lægge navn til, at vi fik en smule mandler til vort land, for ikke at tale om nogle få par rulleskøjter. Det var noget så forfærdeligt, at man næsten troede, Danmark var helt færdigt. Det var efter min mening småting, men der blev opponeret på ualmindelig kraftig måde — ja, så kraftigt, at jeg synes, det var en bedre sag værdigt. Vi fra vor side har ikke i de to år, der er gået, efter at den nuværende regering kom til, ført vor opposition angående den slags ting på tilsvarende måde. Nu ses der stort set betydelig mildere på, hvis vi får forskellige, ikke særlig lødige varer til landet. I den sidste tid har man i nogle butikker kunnet se, hvilke elendige appelsiner der er kommet herop fra Franco-